

Sygn. akt VU 1068/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Marzena Foltyn-Banaszczyk

Protokolant stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku S. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o podjęcie wypłaty emerytury

na skutek odwołania S. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 21 sierpnia 2010 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 1068/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 sierpnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 3 sierpnia 2015 roku odmówił podjęcia wypłaty emerytury na rzecz wnioskodawcy S. Ł. od miesiąca lipca 2015 roku. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał się na treść art. 129 ustawy emerytalnej i odmówił wypłaty emerytur wnioskodawcy od miesiąca lipca 2015 roku, gdyż wnioskodawca złożył wniosek o podjęcie wypłaty emerytury w miesiącu sierpniu 2015 roku.

Od powyższej decyzji w dniu 7 września 2015 roku złożył odwołanie S. Ł. zarzucając zaskarżonej decyzji naruszenie:

- przepisu art. 8 k.p.a. poprzez prowadzenie postępowania w sposób nie budzący zaufania do organów państwa;
- art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez wydanie decyzji z dnia 23 lipca 2015 roku o wysokości emerytury po ustawowym terminie, co spowodowało niemożność złożenia przez wnioskodawcę w lipcu 2015 roku wniosku o wypłatę emerytury od lipca 2015 roku;
- art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez niekorzystną dla wnioskodawcy interpretację przepisu, co doprowadziło do odmowy przyznania emerytury od lipca 2015 roku.

Wobec powyższego wnioskodawca wniósł o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o podjęcie wypłaty emerytury od miesiąca lipca 2015 roku, gdyż nie złożenie wniosku w miesiącu lipcu 2015 roku nastąpiło z przyczyn od wnioskodawcy niezależnych, tj. z powodu wydania przez ZUS decyzji o wysokości emerytury po ustawowym terminie, doręczenia tej decyzji w sierpniu 2015 roku, nie poinformowaniu wnioskodawcy przez pracowników ZUS

o niekorzystnych skutkach złożenia wniosku o podjęcie wypłaty emerytury w czerwcu 2015 roku, braku wiedzy o niekorzystnych dla wnioskodawcy skutkach złożenia wniosku o podjęcie emerytury w czerwcu 2015 roku, a nie w III kwartale 2015 roku. W konsekwencji wnioskodawca wniósł o podjęcie wypłaty emerytury od miesiąca lipca 2015 roku, zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu wypłaty emerytury od miesiąca lipca 2015 roku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Na rozprawie wnioskodawca popierał odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Organ rentowy decyzją z dnia 16 grudnia 2014 roku przyznał wnioskodawcy S. Ł. urodzonemu w dniu (...) 1949 roku prawo do emerytury w kwocie zaliczkowej od dnia 1 grudnia 2014 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłosił wniosek o emeryturę. Wypłata świadczenia została zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia.

(okoliczność bezsporna; dowód: decyzja k. 29 -30 akt emerytalnych)

Decyzją z dnia 13 stycznia 2015 roku organ rentowy dokonał przeliczenia i ponownie ustalił wysokość zaliczki na poczet emerytury od dnia 1 grudnia 2014 roku w wysokości 5.293,18 złotych. Wypłata świadczenia została zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia.

(okoliczność bezsporna; dowód: decyzja k. 40-41 akt emerytalnych)

Decyzją z dnia 23 stycznia 2015 roku organ rentowy dokonał przeliczenia i ponownie ustalił wysokość zaliczki na poczet emerytury od dnia 1 grudnia 2014 roku w wysokości 5.574,38 złotych uwzględniając okresy składkowe służby wojskowej. Wypłata świadczenia została zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia.

(okoliczność bezsporna; dowód: decyzja k. 47-48 akt emerytalnych)

W dniu 22 czerwca 2015 roku wnioskodawca złożył wniosek o podjęcie wypłaty świadczenia wraz ze świadectwem pracy. Stosunek pracy wnioskodawcy z pracodawcą został rozwiązany w dniu 20 czerwca 2015 roku.

(dowód: wniosek k. 49 akt emerytalnych; świadectwo pracy k. 50 akt emerytalnych)

Organ rentowy decyzją z dnia 23 lipca 2015 roku ustalił i podjął wypłatę emerytury na rzecz wnioskodawcy od dnia 1 czerwca 2015 roku, tj. od miesiąca, w którym wnioskodawca złożył wniosek. Wysokość emerytury wyniosła 5.200,85 złotych.

(okoliczność bezsporna; dowód: pismo k. 54-55 akt emerytalnych)

W miesiącu lipcu 2015 roku wnioskodawca otrzymał wypłatę emerytury za okres czerwiec i lipiec 2015 roku. Wnioskodawca otrzymał decyzję z dnia 23 lipca 2015 roku w dniu 3 sierpnia 2015 roku.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 3 sierpnia 2015 roku wnioskodawca złożył wniosek o wycofaniu wniosku złożonego w sprawie świadczenia emerytalnego oraz złożył wniosek o podjęcie wypłaty świadczenia od miesiąca sierpnia 2015 roku i doliczenie składek.

(dowód: wniosek k. 56 akt emerytalnych; wniosek k. 57 akt emerytalnych)

W dniu 3 sierpnia 2015 roku wnioskodawca zwrócił świadczenie wypłacone za miesiąc czerwiec i lipiec 2015 roku.

(dowód: potwierdzenie przelewu k. 5)

W dniu 4 sierpnia 2015 roku wnioskodawca złożył wniosek o wypłatę świadczenia emerytalnego od miesiąca lipca 2015 roku.

(dowód: wniosek k. 58 akt emerytalnych)

Decyzją z dnia 19 sierpnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. umorzył postępowanie w sprawie przyznania emerytury w związku z cofnięciem wniosku o podjęcie wypłaty świadczenia przez wnioskodawcę.

(dowód: decyzja k. 60 akt emerytalnych)

Decyzją z dnia 20 sierpnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 3 sierpnia 2015 roku ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury na rzecz wnioskodawcy S. Ł. od dnia 1 sierpnia 2015 roku. Wysokość emerytury wyniosła 5.984,70 złotych.

(dowód: decyzja k. 64-65 akt emerytalnych)

Decyzją z dnia 21 sierpnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 3 sierpnia 2015 roku odmówił podjęcia wypłaty emerytury na rzecz wnioskodawcy S. Ł. od miesiąca lipca 2015 roku. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał się na treść art. 129 ustawy emerytalnej i odmówił wypłaty emerytur wnioskodawcy od miesiąca lipca 2015 roku, gdyż wnioskodawca złożył wniosek o podjęcie wypłaty emerytury w miesiącu sierpniu 2015 roku.

(dowód: decyzja k. 61 akt emerytalnych)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżona decyzja organu rentowego była prawidłowa i odpowiadała prawu.

Okoliczności sprawy były niesporne. Istota sporu sprowadzała się do interpretacji prawnej przepisu art. 129 ustawy emerytalnej, w tym czy wnioskodawcy przysługuje prawo do emerytury od miesiąca lipca 2015 roku czy od miesiąca sierpnia 2015 roku.

Zgodnie z treścią art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, poz.1440 z późn.zm.) świadczenie wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Powyższy przepis wyraża zasadę obowiązującą w ubezpieczeniach społecznych, że świadczenie wypłaca się od dnia powstania prawa do niego, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, uzależniając tym samym początkową datę wypłaty świadczenia od daty złożenia wniosku o to świadczenie. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2012 roku, IIUK 146/12, LEX). Mimo zatem, że prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego powstaje z mocy prawa, a decyzja organu rentowego ma charakter wyłącznie deklaratoryjny, samo spełnienie się przesłanek warunkujących prawo do świadczenia nie stanowi podstawy do wypłaty tego świadczenia. Podstawą i jednocześnie warunkiem sine qua non stanowi wniosek uprawnionego do przyznania mu świadczenia. Tylko złożenie stosownego wniosku skutkuje wypłatą danego świadczenia. Powyższe wynika z decydującej funkcji woli uprawnionego, którą przypisał uprawnionemu ustawodawca. To uprawniony do świadczenia decyduje czy i kiedy skorzystać z prawa do świadczenia, do którego prawo nabył z mocy prawa po spełnieniu określonych w przepisach przesłanek. Uprawniony może również nie korzystać z przysługującego mu prawa.

Dopiero zatem konsekwencją złożenia stosownego wniosku uprawnionego jest obowiązek organu rentowego ustalenia prawa danego uprawnionego do świadczenia, a następnie jego wypłata. Moment wyrażenia woli uprawnionego pobierania świadczenia determinuje powstanie obowiązku wypłaty tego świadczenia.

Powyższe wynika z konieczności odróżnienia nabycia prawa do świadczeń od uzyskania świadczeń wynikających z tego prawa (wypłata świadczenia). W wyroku z dnia 22 listopada 2006 roku Sąd Najwyższy w sprawie IIIUK 95/06 (Legalis) podkreślił samodzielny charakter obu instytucji, jako uregulowanych odrębnymi przepisami, mającymi różne znaczenie w obrocie prawnym. I tak o nabyciu prawa do świadczeń mówi art. 100 ustawy emerytalnej przewidujący powstanie prawa do świadczeń z dniem spełnienia się wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Natomiast o wypłacie świadczenia stanowi art. 129 ust. 1 ustawy nakazujący wypłacania świadczenia od dnia powstania prawa do tego świadczenia, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o jego wypłatę. Wynika z tego, iż istnienia prawa do świadczeń, wiążące się ze spełnieniem warunków jego nabycia, nie można utożsamiać z przyznaniem świadczenia (jego wypłatą). Jakkolwiek wątpliwości w tym zakresie rozstrzygnął Sąd Najwyższy, który stwierdził, iż przyznaniem świadczenia jest ustalenie prawa do jego pobierania, a więc wypłaty (tak SN w uchwale 7 z dnia 27 listopada 1989 roku, IIIUZP 11/89, LEX; w uchwale z dnia 10 sierpnia 1988 roku, IIIUZP 22/88, LEX). Samo zatem spełnienie się przesłanek warunkujących prawo do świadczenia in abstracto nie stanowi postawy do wypłaty świadczenia. Podstawę taką stanowi wniosek o przyznanie, a następnie wypłacenie świadczenia, tak więc niewątpliwie ustawodawca przypisał decydującą rolę woli uprawnionego, który nawet jeżeli spełnia przesłanki nabycia prawa do świadczenia nie musi z niego korzystać. Konsekwencją tego jest to, że dopiero złożenie wniosku o świadczenie powoduje obowiązek jego wypłaty (por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2014 roku, II UK 398/13, LEX). Zatem tylko od ubezpieczonego zależy, czy złoży do organu rentowego wniosek o świadczenie, czy też nie. Złożenie wniosku stanowi tym samym wymóg formalny dla uzyskania prawa do świadczenia.

Stanowisko to jest utrwalone i konsekwentne. Sąd Okręgowy je w pełni podziela.

Konsekwencją powyższej zasady jest regulacja zawarta w art. 135 ust. 1 ustawy emerytalnej, który stanowi w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, **wypłatę wznowia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty**.

W przypadku wnioskodawcy do wstrzymania wypłaty świadczenia doszło w trybie art. 134 ust. 1 pkt 1 w związku zawieszeniem prawa do emerytury na podstawie art. 103 ust. 1 ustawy i w związku z art. 103a ustawy.

W dniu 20 czerwca 2015 roku ustała przyczyna zawieszenia prawa do emerytury i w konsekwencji przyczyna wstrzymania wypłaty świadczenia. Warunkiem niezbędnym do podjęcia wypłaty w świetle art. 135 ust.1 ustawy było złożenie wniosku przez wnioskodawcę. Skoro wnioskodawca złożył taki wniosek w czerwcu 2015 roku, prawidłowo od tego miesiąca organ rentowy podjął wypłatę świadczenia. Nie miała zatem znaczenia okoliczność czy wnioskodawca wskazał czy nie wskazał we wniosku, od którego miesiąca wnosi o wypłatę świadczenia. Wynika to bowiem z treści przepisu.

Wobec cofnięcia tego wniosku z czerwca 2015 roku i złożenia kolejnego wniosku w sierpniu 2015 roku organ rentowy ponownie słusznie i w oparciu o ww. przepisy wznowił wypłatę od miesiąca, w którym wnioskodawca złożył wniosek o wznowienie wypłaty, tj. od sierpnia 2015 roku. Także w tym przypadku nie miała żadnego znaczenia okoliczność czy wnioskodawca wskazał czy nie wskazał we wniosku, od którego miesiąca wnosi o wypłatę świadczenia. Wskazanie zatem przez wnioskodawcę we wniosku z dnia 3 sierpnia 2015 roku, że wnosi o wypłatę od sierpnia 2015 roku czy we wniosku z 4 sierpnia 2015 roku, że wnosi o wypłatę od lipca 2015 roku nie miała znaczenia dla daty wznowienia wypłaty, skoro wynika to zprost z treści przepisu ustawy.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż przepis art. 129 ustawy czy 135 ustawy mają charakter bezwzględnie obowiązujący. Oznacza to, że reguły w nich zawarte wykluczają możliwość wstecznego wypłacania świadczeń, tj. za okres po nabyciu prawa, ale przed złożeniem wniosku. **Ustawodawca nie przewidział bowiem możliwości domagania się**

wypłaty świadczenia za okres od daty nabycia prawa do świadczenia do chwili złożenia wniosku. O ile same świadczenia z ubezpieczenia emerytalno-rentowego nie ulegają przedawnieniu (co oznacza, że z wnioskiem można wystąpić w każdym czasie), o tyle przedawnieniu ulegają roszczenia o jego wypłatę w sytuacji nie zgłoszenia stosownego wniosku po nabyciu prawa do tego świadczenia za okres przed złożeniem wniosku (tak por. SN wyroku z dnia 20 listopada 2001 roku, II UKN 607/00, LEX). Świadczenie wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, ale nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Nie wypłaca się świadczenia z wyrównaniem za czas od nabycia do nich prawa in abstracto, bez względu na to czy niezłożenie wniosku spowodowane było brakiem staranności w prowadzeniu własnych spraw. Uregulowanie takie uzasadnione jest zapobieganiem powstania zjawiska kapitalizacji. (por. wyrok SN z dnia 6 września 2011 roku, I UK 85/11, LEX; I. Jędrasik-Jankowska, Prawo do emerytury i rent z ubezpieczenia społecznego, Warszawa 1992 roku, s.185; T. Zieliński, Ubezpieczenia społeczne pracowników. Zarys systemu prawnego – część ogólna. Warszawa – Kraków 1994 roku, s. 212).

Z powyższych względów należało uznać, iż zarzut wnioskodawcy naruszenia przepisu art. 129 ust. 1 ustawy był całkowicie chybiony.

Ustawodawca nie przewidział również instytucji przywrócenia terminu do złożenia wniosku o wypłatę świadczenia.

Okoliczności czy wnioskodawca nie złożył wniosku o podjęcie wypłaty świadczenia w lipcu 2015 roku z przyczyn od siebie zależnych czy niezależnych nie miała znaczenia. Biorąc bowiem pod uwagę zasady przyjęte przez ustawodawcę, w tym przypisanie decydującej funkcji woli ubezpieczonego, który decyduje o złożeniu wniosku, to na ubezpieczonym spoczywa obowiązek dbałości o swoje sprawy. W tym kontekście Sąd Najwyższy wskazał, że z art. 61 Konstytucji nie wynika obowiązek ZUS informowania potencjalnie zainteresowanych o możliwości przejścia na emeryturę czy warunkach uzyskania świadczenia. (wyrok SN z dnia 5 marca 2008 roku, IIIUK 93/07, LEX). Oznacza to, że organ rentowy nie ma obowiązku ani możliwości indywidualnego informowania wszystkich zainteresowanych o przysługujących im uprawnieniach w zakresie np. nabycia prawa do świadczenia, składania określonych wniosków, ustalania wysokości świadczeń w zależności od warunków w kilku wariantach in abstracto, w zakresie zmian wysokości świadczeń, a zwłaszcza takich, które wymagają szczegółowej analizy dokumentów, chyba że zainteresowany wystąpi sam z takim wnioskiem (por wyrok SA w Warszawie z dnia 17 grudnia 2009 roku, IIIAUa 846/09, LEX, w Warszawie z dnia 29 sierpnia 2007 roku, IIIIAUa 672/07, LEX). Brak wiedzy wnioskodawcy nie ma zatem znaczenia dla daty wypłaty świadczenia. Jedynym warunkiem jest bowiem złożenie wniosku przez wnioskodawcę. Taki wniosek wnioskodawca złożył w sierpniu 2015 roku.

Oczekiwanie przez wnioskodawcę, że pracownik organu rentowy i to już w czerwcu 2015 roku przy okienku miałby pouczyć wnioskodawcę, że wysokość emerytury może być dla niego niekorzystna, jest niczym nieuzasadnione.

Nie uzasadniony jest również zarzut naruszenia przepisu art. 118 ustawy emerytalnej. W szczególności okoliczność, że wnioskodawca otrzymał decyzje z dnia 23 lipca 2015 roku w dniu 3 sierpnia 2015 roku w świetle wyżej poczynionych rozważań nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie i ewentualnego przyznania prawa do świadczenia od lipca 2015 roku, skoro takiego rozwiązania nie przewidują przepisy prawa. Ponadto z ustaleń faktycznych wynikało, że wnioskodawca otrzymał wypłatę świadczenia za czerwiec i lipiec 2015 roku już w lipcu 2015 roku, a zatem zanim otrzymał decyzję. Nic nie stało zatem na przeszkodzie, aby wnioskodawca udał się do organu rentowego i ustalił, w jakiej miesięcznej wysokości organ rentowy przyznał mu emeryturę. Tym bardziej, że z dokonanej wypłaty wynikało, że nie była to wysokość, jak podał wnioskodawca za 10 dni czerwca 2015 roku i cały miesiąc lipiec 2015 roku, skoro wskazana w decyzji z dnia 23 stycznia 2015 roku i oczekiwana przez wnioskodawcę wysokość świadczenia brutto wynosiła 5.574,38 złotych (tj. około 4.600 złotych netto miesięcznie), a wypłata wyniosła 8.531,63 złotych (co dawałoby około 4.250 złotych netto miesięcznie). Ewentualne wątpliwości, w tym również co do wysokości doliczenia stażu pracy po styczniu 2015 roku i wpływu na wysokość świadczenia, wnioskodawca miał możliwość rozstrzygnąć udając się do organu rentowego już w lipcu 2015 roku, czego nie uczynił. Okoliczność doręczenia decyzji z dnia 23 lipca 2015 roku w dniu 3 sierpnia 2015 roku nie mogła zatem skutkować uznaniem, że wnioskodawcy przysługuje wypłata świadczenia od lipca 2015 roku. Byłoby to sprzeczne z powołanymi wyżej przepisami ustawy. Należy pokreślić,

iż przepisy ustawy o emeryturach i rentach mają charakter przepisów bezwzględnie obowiązujących. Nie mają również zastosowania przepisy odnoszące się do zasad współżycia społecznego.

Podnoszone w odwołaniu zarzuty wnioskodawcy dotyczące naruszenia przepisów postępowania administracyjnego (art. 8 k.p.a.) pozostają poza postępowaniem sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Postępowanie sądowe skupia się bowiem na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego, a co za tym idzie formalne wady decyzji administracyjnych wynikające z naruszenia przepisów postępowania administracyjnego nie mają wpływu na rozstrzygnięcie odwołania.

W tym stanie rzeczy należało uznać decyzję organu rentowego za prawidłową. W sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw prawnych do przyznania wnioskodawcy prawa do wypłaty świadczenia od lipca 2015 roku.

Na marginesie należy podkreślić, iż nie ma w sprawie zastosowania przepisu art. 133 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Zgodnie z treścią art. 133 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, poz.1440 z późn.zm.) w razie **ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości**, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż:

1) od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3;

2) za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli **odmowa lub przyznanie niższych świadczeń** były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Przepis art. 133 ust.1 ustawy odnosi się bowiem do wypłaty świadczeń w razie ponownego ustalenia prawa w trybie art. 114 ust.1 i 2. Niniejsza sprawa nie dotyczyła ponownego ustalenia prawa do świadczenia, lecz podjęcia wypłaty ustalonego prawa do świadczeń w wyniku ustania przyczyny do zawieszenia jego wypłaty. (tak też por. SA w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 marca 2014 roku, IIIAUa 1019/13, LEX; por. też SN z dnia 20 lutego 2006 roku, IUK 170.05,LEX). Powyższy przepis zatem nie miał zastosowania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.